

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/46/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2221010526
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2221010526.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov Mgr. Stanislava Kováča a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného A. B., pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2020, o odvolaní okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 30.10.2024 pod sp. zn. 1T/69/2021, na verejnom zasadnutí konanom dňa 17.06.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda bol obžalovaný A. B. podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Dunajská Streda č. 2Pv 357/18/2201-42 zo dňa 21.07.2021 pre prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku, elektronických peňazí alebo inej platobnej karty podľa § 219 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.12.2020 v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona účinného do 31.07.2019, súdom právne kvalifikovaný ako prečin neoprávneného vyrobenia a používania platobného prostriedku podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že v pracovnej pozícii vodiča pre zamestnávateľa C. D., E., E. E. F. E., G. E. XXX/XX, H.: XXXXXXXX, po rozviazaní pracovného pomeru so svojim zamestnávateľom, k čomu medzi ním a zamestnávateľom malo dôjsť na základe ústnej dohody ku dňu 30.04.2018 a po dokončení poslednej dohodnutej jazdy do zahraničia a späť, k čomu došlo dňa 04.05.2018, bez vedomia a súhlasu zamestnávateľa použitím jemu zverenej platobnej karty zamestnávateľa - poskytnutej len po dobu trvania pracovného pomeru a na výbery peňazí súvisiacich s výdavkami na cestu do zahraničia, túto platobnú kartu - v tom čase ešte neodovzdanú zamestnávateľovi neoprávnene použil na výbery finančných prostriedkov z účtu zamestnávateľa č. IBAN E., nakoľko z bankomatu I., J., G. K. I. J. G. A. G. L., v dňoch 07.05.2018 vybral sumu 2 x po 100 eur a dňa 18.05.2018 vybral sumu 200 eur, ktoré peniaze použil pre vlastnú potrebu, čím E. C. D., E., H.: XXXXXXXX, E. E. G. E. XXX/XX, F. E., spôsobil škodu vo výške 400 eur, pretože skutok nie je trestným činom.

Okresný súd zdôvodnil svoje rozhodnutie v rozsahu č.l. 397-418 spisu.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie výlučne okresný prokurátor, namietajúc ním výrok o nevine obžalovaného v neprospech obžalovaného.

V písomnom zdôvodnení odvolania okrem stručnej rekapitulácie výrokovej časti a odôvodnenia nevinu obžalovaného v napadnutom rozsudku, ako i zákonných ustanovení charakterizujúcich skutkovú podstatu trestného činu, ktorý je predmetom obžaloby, uvádza, že sa so záverom o nevine vysloveným

okresným súdom nestotožňuje, pretože skutkový stav považuje za dostatočne preukázaný a usvedčujúci obžalovaného zo spáchania stíhaného skutku. Rozsudok okresného súdu preto považuje za nesprávny.

Je presvedčený, že vykonané dokazovanie na hlavnom pojednávaní okresný súd nesprávne vyhodnotil, čo malo za následok aj nesprávny oslobodzujúci výrok. Výpovede obžalovaného, že finančné prostriedky vybral na pracovné účely považuje za jednoznačne účelové a má za to, že vykonaným dokazovaním bolo jednoznačne preukázané, že výbery uskutočnil obžalovaný s úmyslom tieto finančné prostriedky použiť na súkromné účely. Poukázal na výpoveď svedka poškodeného, ktorý hoci pripustil možnosť, že obžalovanému bola ďalšia práca ponúknutá, malo však ísť výlučne o ponuky v postavení, s ktorým právo na využitie platobnej karty poškodeného nebolo spojené a navyše tieto pracovné ponuky obžalovaný vždy odmietol. Z toho dôvodu keď 17.05.2018 obžalovaný realizoval výber peňazí z bankomatu, jednoznačne nešlo o výber na pracovné účely. V priebehu konania neboli vykonané dôkazy spochybňujúce výpoveď svedka poškodeného, ktorý poprel obhajobu obžalovaného, že mal mať 18.05.2018 jazdu, na účely ktorej si 17.05.2018 peniaze vybral. K tejto jazde obžalovaný uvádzal, že na ňu napokon nešiel pre nehody so svedkom poškodeným ohľadom času nástupu na túto pracovnú cestu. Okresný súd podľa odvolateľa nevysvetlil, prečo uprednostnil výpoveď obžalovaného pred výpoveďou svedka poškodeného.

Podľa prokurátora neoprávnenosti výberu 17.05.2018 nasvedčuje prinajmenšom skutočnosť, že toho času mal pre predchádzajúce výbery, ktorých obnos obžalovaný nespotreboval dostatok finančných prostriedkov na ďalšiu jazdu a nepotreboval ďalšie finančné prostriedky vyberať. V tejto súvislosti poukázal odvolateľ na vykonané listinné dôkazy a výpoveď svedka poškodeného a samotného obžalovaného, ktorý podľa svojich vyjadrení peniaze minul pre vlastnú potrebu.

Okresný súd mal selektívne hodnotiť dôkazy, ak vzal do úvahy výpoveď obžalovaného a svedka poškodeného, že svedok poškodený mohol ponúkať obžalovanému ďalšiu prácu, ale ignoroval časti výpovedí svedka poškodeného z ktorých vyplýva, že obžalovaný iné ponuky ihneď odmietal.

Podľa prokurátora bolo v trestnom konaní preukázané, že obžalovaný výbery realizoval za účelom takto získané finančné prostriedky použiť pre súkromné účely a nešlo o výbery na pracovné cesty.

V závere prokurátor zopakoval svoje presvedčenie, že pre uvedené dôvody obžalovaný je vinný z obžalovaného skutku, a preto Krajskému súdu v Trnave navrhol zrušenie napadnutého rozsudku a vrátenie veci okresnému súdu Dunajská Streda na to, aby vec v potrebnom rozsahu opätovne prejednal a rozhodol.

Obžalovaný proti rozsudku odvolanie nepodal a k odvolaniu prokurátora sa ani napriek výzve súdu do termínu neverejného zasadnutia odvolacieho súdu písomne nevyjadril.

Konanie na odvolacom súde:

Odvolací súd vykonal verejné zasadnutie v prítomnosti obžalovaného a prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu zotrvala na odvolacích dôvodoch okresného prokurátora a nechcela ich zmeniť ani doplniť.

Obhajca obžalovaného mal za to, že prvostupňový súd správne skutkovo a právne vyhodnotil vec. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že obžalovaný všetky výbery realizoval počas trvania pracovného pomeru so zamestnávateľom (poškodeným, pozn. krajského súdu). Tvrdenia obžaloby resp. poškodeného, že sa pracovný pomer mal skončiť 30.04.2018 boli vyvrátené. Zamestnávateľ odhlásil obžalovaného zo sociálnej poisťovne až dňa 30.05.2018, teda po uskutočnení výberov. Obhajca bol toho názoru, že pokiaľ ide o ostatné okolnosti, teda najmä účelu, na aký mal obžalovaný výbery uskutočniť je nutné aplikovať zásadu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného). Pre tieto dôvody navrhol, aby odvolanie bolo v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietnuté.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že keď boli realizované výbery bolo preukázané aj prostredníctvom GPS, že automobil, ktorým šiel na jazdu, skutočne jazdil.

Správu o stave vecí podanú krajským súdom strany doplniť nenavrhlí a žiadne ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania nemali.

Zástupkyňa krajskej prokuratúry sa v záverečnom návrhu pridriavala písomného odvolania okresnej prokuratúry Dunajská Streda. Bola toho názoru, že prvostupňový súd dôkazy hodnotil selektívne a nebolo zrejmé, z akého dôvodu nechal do úvahy výpoveď svedka poškodeného M., čo sa týka výberov platobnou kartou a skutočnosti, že obžalovaný po poslednej ceste do Srbska ďalšie náhradné pracovné ponuky odmietal. Napadnutý rozsudok navrhla v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

V záverečnom návrhu obhajca obžalovaného uviedol, že v plnom rozsahu zotrvávajú na doterajších vyjadreniach, že prvostupňový súd rozhodol správne a zákonne a podané odvolanie považuje za nedôvodné a toto navrhol zamietnuť.

Obžalovaný súhlasil s návrhom svojho obhajcu.

Nakoľko bolo odvolanie podané včas, oprávnenou osobou, voči rozsudku, voči ktorému bolo odvolanie prípustné v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku Krajský súd v Trnave ako súd odvolací podľa § 317 ods.1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku napadnutého rozsudku, proti ktorému podal odvolateľ odvolanie, ako aj konanie, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc i na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, pokiaľ by tvorili dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a tak zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Pri preskúmaní odvolaním napadnutého výroku o nevine krajský súd zistil, že tento výrok je správny a zákonný.

Krajský súd sa stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa vo vzťahu k výroku o vine a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok prokurátora vo vzťahu k výroku o vine (resp. o oslobodení obžalovaného) v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania prokurátora sú v podstate viac-menej súhrnom obžalobných tvrdení prezentovaných v celom doterajšom konaní. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi sa ale súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku vysporiadal dostatočne a procesne súladným spôsobom a v podstate nenechal, pokiaľ ide o otázku viny, otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

To sa nezmenilo ani zmenou právneho posúdenie predmetného skutku, ku ktorej okresný súd pristúpil po novele Trestného zákona, kedy bolo potrebné aplikovať znenie Trestného zákona pre obžalovaného priaznivejšie, v dôsledku čoho okresný súd zmenil kvalifikáciu skutku na § 219 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024. Okresný súd v tejto súvislosti podľa názoru odvolacieho súdu postupoval správne tiež v tom, ak následne skúmal totožnosť skutku, z ktorého skúmania vyvodil podľa názoru krajského súdu správne závery.

K odvolacím námietkam prokurátora:

Krajský súd ako súd odvolací sa zaoberal odvolacími dôvodmi okresného prokurátora a vo všeobecnosti odkazuje na rozsiahle odôvodnenie prvostupňového okresného súdu, pričom považuje za dôležité doplniť nasledovné:

V rozsahu, v ktorom prokuratúra vo všeobecnosti namieta oslobodzujúci verdikt doplňujúc o tvrdenia, že podľa jej názoru z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplýva záver o vine obžalovaného krajský súd ako prvé dáva do pozornosti, že skutková podstata trestného činu neoprávnenej výroby a používania platobného prostriedku má zásadne odlišnú objektívnu stránku ako má napr. skutková podstata trestného činu sprenevery, ktorý bol trestným činom, pre ktorý sa v predmetnej veci pôvodne viedlo trestné stíhanie.

Podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona účinného od 06.08.2024, kto neoprávnene použije platobný prostriedok, potrestá sa odňatím slobody na šesť mesiacov až tri roky.

Z uvedeného ustanovenia je zrejmé, že objektívna stránka skutkovej podstaty požaduje neoprávnené použitie platobného prostriedku, v tomto prípade platobnej karty. Neoprávneným použitím je nutné chápať vo všeobecnosti použitie tejto platobnej karty bez oprávnenia, predovšetkým bez oprávnenia jej držiteľa prípadne jej použitie oprávnenou osobou neoprávneným spôsobom.

Pre objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu neoprávnenej výroby a používania platobného prostriedku teda je dôvod použitia platobného prostriedku relevantný až sekundárne. V prvom rade je relevantné, či k používaniu platobného prostriedku dôjde oprávneným subjektom. Len ak tomu tak je, je možné prípadne skúmať, či nebol platobný prostriedok použitý síce oprávneným subjektom, avšak neoprávneným spôsobom.

Z vykonaného dokazovania pred okresným súdom však vyplynulo, že v čase výberu peňažných prostriedkov z účtu poškodeného bol obžalovaný v pracovnoprávnom pomere k poškodenému, čo bolo riadne preukázané pracovnou zmluvou už v prípravnom konaní. Z dokazovania pred okresným súdom následne jednoznačne vyplynulo, že jediný preukázaný právny úkon smerujúci k zániku pracovného pomeru medzi poškodeným a obžalovaným došlo najskôr 18.05.2018, čiže až v deň nasledujúci potom, čo došlo k poslednému výberu peňazí platobnou kartou (17.05.2018), ktorý tvoril skutkovú vetu obžaloby, čo správne ustálil aj okresný súd.

Hoci boli medzi výpoveďami svedka poškodeného M. a obžalovaným najskôr rozpory v tom, pri ktorej príležitosti došlo k prejavu o skončení pracovného pomeru, napokon medzi výpoveďami na hlavnom pojednávaní existoval už len spor v tom, či sa obžalovaný prvýkrát vyjadril, že dáva výpoveď v závere telefonického rozhovoru, pri ktorom sa poobede dňa 18.05.2018 pohádali o čase nástupu na pracovnú cestu, alebo či prvým prejavom bola elektronická písomná komunikácia, v ktorej písal obžalovaný, že súhlasí s odhlásením zo sociálnej poisťovne späť k 01.05.2018, aby zbytočne nemusel poškodený za neho platiť odvody, keď tak dlho nepracoval. Jednoznačne preukázané to však bolo práve fotografiami tejto komunikácie, ale i bez ohľadu na to, čo nastalo skôr, krajský súd sa plne stotožnil s názorom okresného súdu, že zo žiadneho dôkazu vykonaného v hlavnom pojednávaní nevplynula pravdivosť skutkovej vety obžaloby, že k skončeniu pracovného pomeru malo dôjsť dohodou 30.04.2018.

Nad rámec odôvodnenia okresného súdu v tomto smere krajský súd zdôrazňuje, že pracovný pomer možno v zmysle § 59 ods. 1 Zákonníka práce skončiť len dohodou, výpoveďou, okamžitým skončením a skončením v skúšobnej dobe. Z toho len dohoda, okamžité skončenie a prípadne skončenie v skúšobnej dobe umožňuje skončiť pracovný pomer v okamihu, keď k takému pracovnoprávnemu úkonu dochádza. Bez ohľadu na to, akým spôsobom ku skončeniu pracovného pomeru medzi poškodeným a obžalovaným došlo (nepriнадлеží trestnému súdu toto hodnotiť, toto patrí do právomoci pracovného súdu, ak by táto skutočnosť bola spornou), z uvedeného vyplýva, že pracovný pomer medzi poškodeným a obžalovaným tak, ako ustálil aj okresný súd nemohol skončiť skôr, ako dňom 18.05.2018. Žiadne ustanovenie Zákonníka práce totižto neumožňuje skončiť pracovný pomer späť do minulosti. Jediný dôkaz, ktorý bol vykonaný v trestnom konaní, ktorý skutočne dokazuje dôveryhodne bez rozumných pochybností vôľu obžalovaného ukončiť pracovný pomer s poškodeným, sú fotografie elektronickej komunikácie medzi obžalovaným a svedkom poškodeným M., v ktorej 18.05.2018 o 13:23 hod. obžalovaný písal svedkovi poškodenému okrem iného: „Nic v zlom ale ja koncim..“ a ďalej „a kľudne ma odhlaste aj 1. maju...nemam stím problem...abyste za mna neplatili zbytočne odvody..ked ze som bol doma... dlho...“. Výpovede svedka poškodeného M., že ku skončeniu pracovného pomeru došlo dohodou ku 30.04.2018 sa nepodarilo preukázať, naopak vykonané dokazovanie nasvedčuje skôr tomu, že ku 30.04.2018 bol obžalovaný len odhlásený zo sociálnej poisťovne, čo v zmysle práve citovanej komunikácie poškodenému navrhol samotný obžalovaný.

Skutočnosť, že obžalovaný bol ku 30.04.2018 odhlásený zo sociálnej poisťovne však nemá vplyv na pracovnoprávny vzťah, ide totižto o vzťah sociálneho poistenia, nie pracovného práva. Nie prihlásenie a odhlásenie v sociálnej poisťovni, ale vznik a skončenie pracovného pomeru sú skutočnosťami, ktoré v tomto špecifickom prípade mohli ovplyvniť oprávnenosť konania obžalovaného vo vzťahu ku zverenému platobnému prostriedku.

To znamená aj, že ak sám obžalovaný navrhol svedkovi poškodenému M., aby ho odhlásil zo sociálnej poisťovne od 01.05.2018, zreteľne tým myslel skončenie vzťahu sociálneho poistenia, a nie

pracovnoprávny vzťah. Z vyjadrenia obžalovaného tamže je citeľné, že jeho snaha bola nespôsobiť poškodenému náklady na odvodoch na sociálnom poistení, keďže značnú časť mesiaca máj 2018 neodpracoval. Naopak vôľu smerujúcu k skončeniu pracovnoprávneho vzťahu je možné vnímať v časti, keď obžalovaný uvádza, že „Nic v zlom ale ja koncim..“. Ak okresný súd túto vetu pochopil ako prejav vôle smerujúci k skončeniu pracovného pomeru v skúšobnej dobe zo strany obžalovaného takýmto výkladom z pohľadu krajského súdu nepochybil, hoci ako je vyššie uvedené spôsob skončenia pracovného pomeru krajský súd nepovažuje za relevantný, relevantnou je len právna otázka, či dňa 04.05.2018 a 17.05.2018 trval pracovnoprávny pomer medzi poškodeným a obžalovaným.

Krajský súd sa preto stotožňuje s názorom okresného súdu, že ku skončeniu pracovného pomeru z pohľadu práva nemohlo dôjsť skôr ako 18.05.2018.

Z uvedených dôvodov sa krajský súd plne stotožňuje so skutkovými zisteniami prvostupňového súdu, že v dňoch, keď došlo k výberom, ktoré sú označené v skutkovej vete obžaloby obžalovaným, a to 04.05.2018 a 17.05.2018, bol obžalovaný v pracovnoprávnom vzťahu zamestnanca v pracovnom pomere na dobu neurčitú, ku poškodenému.

Krajský súd ďalej zdôrazňuje, že v zmysle pracovnej zmluvy, ktorá bola predložená v prípravnom konaní, na ustanovenia ktorej neskôr na hlavnom pojednávaní odkazoval svedok pošk. M. a aj okresný súd vo svojom rozsudku, z jej bodov 4.3. a 4.4. vyplýva, že zamestnancovi bude za účelom plnenia pracovných úloh zverená platobná karta, zamestnanec berie na vedomie, že táto je zverená výlučne za účelom plnenia pracovných úloh (bod 4.3. pracovnej zmluvy) a že finančnú hotovosť zverenú mu zamestnávateľom je oprávnený použiť len na kúpu diaľničných známok, platenie mýta, poplatkov za mosty, colných poplatkov, pohonných hmôt, resp. na uskutočnenie nevyhnutných platieb spojených s prevádzkou zvereného motorového vozidla vopred písomne odsúhlasených zamestnávateľom. Ďalej bolo ustanovené, že primárne sa má použiť tankovacia karta, ak to nie je možné platobná karta a len ak ani to nie je možné zverená hotovosť.

Krajský súd sa preto so závermi právneho posúdenia skutku okresným súdom, podľa ktorého v prejednávacom prípade nejde o trestný čin, v plnej miere stotožňuje, nakoľko v čase, keď obžalovaný skutok podľa obžaloby spáchal nemohol naplniť objektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko bol zamestnancom poškodeného a v zmysle pracovnej zmluvy bol oprávnený používať jemu zverenú platobnú kartu na pracovné účely (na plnenie pracovných úloh). Keďže bol teda oprávnený platobnú kartu používať na pracovné účely nemohol ju použiť neoprávnene.

Vzhľadom na odvolacie dôvody krajský súd ďalej skúmal závery okresného súdu vo vzťahu k otázke, či vinu obžalovaného nepreukazuje okolnosť, že (ak aj bol oprávnený platobnú kartu použiť z titulu pracovnoprávneho postavenia zamestnanca) mal úmysel takto získané finančné prostriedky použiť na svoju súkromnú potrebu, teda spôsobom neoprávneným, v rozpore s pracovnou zmluvou.

V tejto súvislosti krajský súd dospel k rovnakému záveru ako okresný súd, že nebolo jednoznačne ponad rozumné pochybnosti v trestnom konaní proti obžalovanému, najmä nie v hlavnom pojednávaní preukázané, že obžalovaný v čase výberov z bankomatu takýto nekalý úmysel mal.

Pokiaľ ide o námietky prokuratúry, že jednoznačne nemohol obžalovaný chcieť minúť peniaze vybrané 17.05.2018 na pracovné účely, ak už disponoval hotovosťou vybranou 04.05.2018, krajský súd sa plne stotožnil s názorom okresného súdu, že nebol preukázaný obžalovanému úmysel vybrané peniaze minúť na iný ako pracovný účel. Obžalovaný výdavky riadne dokladoval a pre prípad, že by poškodený všetky výdavky a príjmy s ním spísal deklaroval ochotu schodok voči poškodenému uhradiť. Preto nemohla byť naplnená subjektívna stránka skutkovej podstaty ani objektívna stránka skutkovej podstaty, keďže nebolo preukázané, že výber bol neoprávnený, teda nebolo ponad rozumnú pochybnosť preukázané, že obžalovaný peniaze plánoval použiť na iný ako pracovný účel.

Odvolací súd nad rámec uvedeného poukazuje na to, že hoci obžalovanému toto pravidlo z jeho výpovede bolo známe, pravidlo mať pri sebe len 200 € z pracovnej zmluvy v časti, kde sa poškodený s obžalovaným dohodli na podmienkach používania zverenej platobnej karty nevyplýva. Krajský súd je toho názoru, že porušenie internej nepísanej firemnej normy mať pri sebe najviac 200 €

vybranej hotovosti v prípade okolností tohto prípadu nemôže postačovať na naplnenie skutkovej podstaty neoprávnenej výroby alebo používania platobného prostriedku a nepostačuje v okolnostiach tohto prípadu na identifikáciu jasného úmyslu bez rozumnej pochybnosti nutnej na vyslovenie viny obžalovaného.

Pokiaľ ide o otázku, či obžalovaný použil platobnú kartu neoprávnene preto, že vybrané peniaze nepoužil na pracovné účely ale pre svoju súkromnú potrebu, krajský súd sa aj tu stotožňuje s odôvodnením okresného súdu, podľa ktorého sa skutočnosť, že obžalovaný peniaze použil pre svoju vlastnú potrebu nepreukázala ponad rozumné pochybnosti. Jednak obžalovaný sám vypovedal a priznal, že sumu 200 eur, ktorú vybral má stále u seba a je ochotný ju poškodenému vrátiť, avšak pod podmienkou, že sa tak stane na základe písomného podrobného zúčtovania všetkých príjmov a výdajov, ktoré obžalovaný počas pracovného pomeru pre poškodeného pri plnení pracovných povinností vykonal. Je teda zreteľný úmysel obžalovaného sa s poškodeným vyrovnáť, avšak nie len tak na ruku, ale spôsobom, ktorý mu umožní vyrovnanie neskôr preukázať. Takáto požiadavka z pohľadu odvolacieho súdu nie je dôkazom o úmysle obžalovaného peniaze použiť pre vlastnú potrebu. Z dokazovania už v prípravnom konaní vyplynulo, že obžalovaný je ochotný sa riadnym spôsobom vyrovnáť s poškodeným, nepreukázalo sa však vôbec, že by bol poškodený sa o takéto vyrovnanie s obžalovaným pokúšal, nepreukázalo sa ani to, že by bol poškodený zaslal obžalovanému písomnosť ohľadom dlžoby, teda akúsi výzvu na uhradenie dlhu.

Krajský súd si dovoľuje vo vzťahu k snahe obžalovaného sa vyrovnáť písomne a vyúčtovať poukázať na to, že takýto postup je z pohľadu obžalovaného legitímny z pohľadu práva. Dá sa tvrdiť, že ak obžalovaný je dlžný poškodenému peňažné prostriedky, ktoré získal ako zamestnanec, na ktorých ponechanie si ale nemá právo vzhľadom na skončenie pracovného pomeru môže ísť o bezdôvodné obohatenie zamestnanca v zmysle § 222 Zákonníka práce. K Zákonníku práce sa však subsidiárne uplatňuje Občiansky zákonník. Podľa § 569 Občianskeho zákonníka dlžník má právo od veriteľa požadovať potvrdenie o tom, že dlh bol úplne alebo čiastočne splnený a je oprávnený odoprieť plniť, ak mu veriteľ nevydá zároveň potvrdenie. Ak teda obžalovaný odmieta poškodenému vrátiť peniaze, ktoré mu je dlžný preto, že poškodený odmieta mu vystaviť vyúčtovanie, nekoná obžalovaný v úmysle spáchať trestný čin uvedený v obžalobe, ale využíva oprávnenie mu dané Občianskym zákonníkom na riadnom a preukázateľným spôsobom vyrovnania vzájomných nárokov s bývalým zamestnávateľom.

Z výpovede obžalovaného síce vyplýva, že sumu 2-krát 100 eur, ktoré vybral dňa 04.05.2018 síce neskôr spotreboval na súkromné účely, ale súčasne preukázal ochotu i túto sumu poškodenému vrátiť, za predpokladu, že dôjde k spomenutému vyúčtovaniu, nakoľko poškodenému už nedôveroval a chcel, aby všetko bolo písomne. Krajský súd upozorňuje, že pre naplnenie skutkovej podstaty trestného činu podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona sa vyžaduje aj úmysel v rámci subjektívnej stránky skutkovej podstaty

Krajský súd sa vzhľadom na obsah spisu stotožňuje s názorom okresného súdu, že sa nepodarilo preukázať úmysel obžalovaného smerujúci k neoprávnenému použitiu platobnej karty v momente, keď tak obžalovaný 04.05.2018 konal, resp. v momente, keď sa tomu okamihu predchádzajúc rozhodol takto konať – výber z bankomatu urobiť. Z výpovede obžalovaného totižto vyplýva, že v momente, keď peniaze vyberal, mienil ich použiť na pracovné účely, keďže mal ísť na jazdu. To, že neskôr na jazdu nešiel a peniaze následne až použil pre vlastnú spotrebu nie je naplnením objektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu podľa § 219 ods. 2 Trestného zákona. Relevantný je okamih použitia. A odvolací súd je toho názoru, že v okamihu, keď došlo k použitiu, bolo použitie oprávnené a opak sa nepodarilo v trestnom konaní obžalovanému ponad rozumné pochybnosti preukázať. Bolo preto správne, že okresný súd uplatnil zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) a obžalovaného oslobodil, nakoľko nebolo na základe vykonaných dôkazov možné vylúčiť rozumnú pochybnosť spočívajúcu v možnosti, že 04.05.2018, keď obžalovaný výber realizoval, skutočne zamýšľal použiť peniaze takto vybrané na pracovné účely.

Ak prokuratúra namieta, že okresný súd selektívne vyberal dôkazy a tieto nehodnotil vo vzájomných súvislostiach a bez odôvodnenia uprednostnil výpoveď obžalovaného pred výpoveďou svedka poškodeného M., ktorá má vyvracať tvrdenia obžalovaného, krajský súd uvádza, že okresný súd vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zákonné rozhodnutie, vykonané dôkazy správne vyhodnotil a dospel k náležitému záveru o nevine obžalovaného zo skutku, ktorý sa obžalovanému kládol za vinu.

Podľa názoru krajského súdu je totižto opak pravdou, keďže okresný súd práveže výpovede svedka poškodeného M. a obžalovaného vyhodnotil v súvislosti s vykonanými listinnými dôkazmi a ich vzájomné nezrovnalosti odstránil spôsobom, ktorý o myšlienkovom procese okresného súdu vzhľadom na jeho odôvodnenie v súvahe so zákonnými znakmi skutkovej podstaty trestného činu, ktorý sa kládol obžalovanému za vinu nenecháva priestor na zásadné pochybnosti o správnosti výroku okresného súdu.

Z listinných dôkazov a fotografii elektronickej komunikácie medzi svedkom poškodeným M. a obžalovaným bolo preukázané, že pracovný pomer obžalovaného k poškodenému v čase výberov z bankomatu s platobnou kartou jemu zverenou svedkom poškodeným M. trval. Preto skutočnosti uvedené svedkom poškodeným M., v časti, v ktorej vyvracali obhajobu obžalovaného vzhľadom na skutkovú podstatu trestného činu, ktorý sa obžalovanému kládol za vinu neboli relevantné pre posúdenie trestnosti skutku.

Ako bolo vyššie uvedené pre posúdenie trestnosti skutku bolo relevantné, či platobnú kartu používal obžalovaný v momente, keď ju používal ako osoba oprávnená, a či ju nepoužil neoprávneným spôsobom, na neoprávnené účely. Vo vzťahu k tomu bolo povinnosťou obžaloby obstarat' dôkazy na preukázanie týchto objektívnych skutočností a tiež preukázať subjektívny úmysel obžalovanému. Svedok poškodený M. nemohol vypovedať nič relevantné ohľadom úmyslu obžalovaného použiť alebo nepoužiť vybrané finančné prostriedky obžalovaným na súkromné účely, nakoľko jeho výpovede v tomto smere, keďže sa v rozhodnom čase na mieste nenachádzal a s obžalovaným nekomunikoval v tom čase, by boli čisté špekulácie. To, že svedok poškodený M. teda vypovedal, že podľa neho celý príbeh so zranením nohy bol účelový a vymyslený obžalovaným, a že obžalovaný účelovo skončil pracovný pomer potom, čo mu došla výplata za Apríl sú jednostranné tvrdenia, ktorých dôveryhodnosť sa nepodarilo inými dôkazmi preukázať a obžalovaný ich poprel. Stojí teda slovo proti slovu, čo je situácia, kedy súd musí aplikovať zásadu in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného), čo okresný súd aj správne urobil.

K odvolaciemu dôvodu, že nebola zohľadnená výpoveď svedka poškodeného, že po poslednej pracovnej ceste v Srbsku, ktorá skončila 03.05.2018 už obžalovaný pracovné ponuky svedka poškodeného sústavne okamžite odmietal, a ak aj mal nejakú prácu mohlo ísť len o prácu, v ktorej už nebol vodič a nemal preto oprávnenie použiť platobnú kartu považuje krajský súd za potrebné uviesť, že skutočnosť, aké pracovné úlohy dostal od svedka poškodeného, ako svojho zamestnávateľa obžalovaný ako zamestnanec ponúknuté nepovažuje za relevantnú, nakoľko mal obžalovaný u poškodeného pracovný pomer na dobu neurčitú v postavení ako vodič. Odvolací súd je preto presvedčený, že keďže nebolo preukázané, že by bolo došlo k zmene pracovnej pozície, obžalovaný bol formálne stále v postavení vodiča, a preto aj formálne disponoval oprávnením tomu zodpovedajúcim z pracovnej zmluvy. Sám obžalovaný mal preto aj legitímny dôvod domnievať sa, že ešte bude vykonávať v budúcnosti pracovné úlohy vodiča pre poškodeného, až do momentu, kedy sa rozhodol pracovný pomer s poškodeným skončiť, čo nastalo až potom, čo k výberom z bankomatu uvedeným v obžalobe došlo.

Preto ani týmito okolnosťami nebolo možné vylúčiť rozumnú pochybnosť, že obžalovaný peniaze vybral za účelom neskoršieho plnenia si pracovných povinností pre poškodeného. Žiadne z týchto okolností by preto neboli spôsobilé zmeniť záver okresného súdu o tom, že keďže absentujú jasné dôkazy, ktoré by vylúčili rozumné pochybnosti, že obžalovaný v momentoch rozhodnutia vybrať peniaze so zverenou platobnou kartou tieto mienil neskôr použiť na pracovné účely pri plnení pracovných úloh pre poškodeného, bolo nutné obžalovaného spod obžaloby oslobodiť.

Je pravdou, že dokazovanie prinieslo niekoľko nejasností, pričom svedectvá sa vzájomne aspoň sčasti vyvracali, resp. boli nepresné a v rozpore s inými dôkazmi, preto aj podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd dôvodne zhodnotil, že z dôkazov nevyplýva bez pochybností, že obžalovaný konal tak, ako je mu kladené za vinu, preto konštatoval nedostatok dôkazov na uznanie viny.

Je zrejmé, že prokurátor v odvolaní presadzuje iné hodnotenie dôkazov, než aké urobil prvostupňový súd. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatuje, že hodnotenie vykonaných dôkazov rozsudku prvostupňového súdu zodpovedá zákonným kritériám uvedeným v § 2 ods. 12 Trestného poriadku. Odvolací súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že prokurátor na základe svojho presvedčenia poukazuje na možnosť hodnotenia tých istých dôkazov s iným do úvahy prichádzajúcim

výsledkom. Aj keby prichádzali do úvahy dva či viac výkladov na základe vykonaných dôkazov, nie je možné urobiť záver, ktorý najviac zaťažuje obžalovaného, a to práve s ohľadom na princíp prezumpcie neviny, ktorý vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie konkrétne dôkazné bremeno a tam, kde sú akékoľvek pochybnosti, musia byť vyložené v prospech obžalovaného (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3To/11/2014 zo dňa 25.02.2015).

Odvolačný súd konštatuje, že napadnutému rozsudku nemožno vytknúť žiadnu vadu v zmysle ustanovenia Trestného poriadku upravujúceho hodnotenie dôkazov.

Z pohľadu vyššie uvedeného krajský súd dodáva, že uznanie viny zo žalovanej trestnej činnosti nie je možné založiť na okolnostiach a čisto indíciách, ktoré ani len tak jasne nepreukazujú vinu obžalovaného. Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovanej osoby. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, je súd povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) obžalovanú osobu spod podanej obžaloby oslobodiť. Tento princíp sa odvíja od jednej z najzákladnejších zásad trestného konania, ktorou je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny vždy (aj pri zavedení kontradiktórnych prvkov do trestného procesu) vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazné bremeno v otázke viny. Pokiaľ možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziám, je súd povinný prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovanú osobu priaznivejšia, nakoľko iba tak nedochádza k porušeniu princípu rozhodovania „in dubio pro reo“, a tým aj zásady prezumpcie neviny. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla „preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť“.

Okresný súd správne vyhodnotil, že v danom prípade nedošlo k naplneniu objektívnej ani subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu neoprávnenej výroby a používania platobného prostriedku.

Z týchto dôvodov krajský súd potom považoval odvolanie okresného prokurátora za nedôvodné a preto vo vzťahu k jeho odvolaniu rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohoto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.